

Balról jobbra

Róbert L. Ore, a malibui Hughes Kutatóintézet jó húsban lévő, angyalarcú fizikusa, alkalmi sci-fi író, a tőle megszokott intelligens és jól érthető módon mutatta be a mechanizmust.

- Amint láthatják - magyarázta előttünk a megfelelő mágneses mezők által összepréselt részecskékből álló, nagy, pörgő gyűrű vagy fánk helyezkedik el. A részecskék a fény sebességének 0,95-szörösével mozognak az adott körülmények között, melyek, ha nem tévedek, paritásváltást képesek előidézni valamely tárgyban, amely áthalad a fánk közepén.

- Paritásváltást? - kérdeztem. - Úgy érti, a jobb és bal felcserélődik?

- Valami felcserélődik. Nem tudhatom biztosan, hogy micsoda. Jómagam úgy hiszem, hogy egy ilyesmi végül a részecskéket antirészecskékké változtatja, és viszont. Ily módon fogunk korlátlan mennyiségű antirészecskét előállítani, ami a csillagközi utazást lehetővé tevő hajókat fogja hajtani.

- Mi lenne, ha kipróbálnánk? - vetettem fel. - Küldjünk át egy proton nyalábot a lyukon!

- Már megtettem. Semmi sem történik. A fánk nem eléggé erős. De több matematikus állítja, hogy minél összetettebb az anyag, annál nagyobb a valószínűsége, hogy valamiféle felcserélődés, mint amilyen a jobb és bal oldalé, végbemegy. Ha demonstrálni tudom, hogy efféle változás megy végbe a magasan szervezett anyagban, megkaphatom a szükséges anyagi támogatást ahhoz, hogy jelentősen erősebbé tegyem ezt a szerkezetet.

- Eldöntötte már, mivel szeretné kipróbálni?

- Természetesen - felelte Bob. - Úgy számítottam, hogy az emberi test kellően összetett ahhoz, hogy változáson essen át, ezért magam fogok áthaladni a lyukon.

- Ezt nem teheti meg, Bob! - mondtam rémulten. - Meg is ölheti magát!

- Senki mást nem kérhetek meg rá, hogy ekkora kockázatot vállaljon. Ez az én szerkezetem.

- Még ha sikerül is, a szíve csúcsa jobbra fog mutatni, a mája a bal oldalra kerül. Ami még ennél is rosszabb, a szervezetében lévő minden aminosav L konfigurációból D-re vált, a cukrok pedig D-ről L-re. Többé nem lesz képes sem enni, sem emésztet.

- Badarság-jelentette ki Bob. - Egyszerűen még egyszer áthaladok rajta, és pontosan ugyanolyan leszek, mint azelőtt.

És további teketóriázás nélkül felmászott egy alacsony létrán, a lyuk fölé egyensúlyozott, és keresztülpottyant rajta. Egy gumimatracra esett, majd kimászott a fánk alól.

- Hogy érzi magát? - kérdeztem aggódva.

- Minden jel szerint élek - felelte.

- Igen, de hogy érzi magát?

- Teljesen normálisan - felelte Bob látható csalódottsággal. - Pontosán úgy érzem magam, mint azelőtt, hogy átugrottam volna a lyukon.

- Nos, ez csak természetes, de hol van a szíve?

Bob a mellkasához emelte a kezét, tapogatózott egy keveset, aztán megrázta a fejét.

- A szívverést a bal oldalamon érzem, mint mindig... Várjunk, nézzük csak meg a vakbélműtétem helyét!

Megtette, aztán kegyetlen pillantást vetett rám.

- Pontosán ott van, ahol lennie kell. Semmi sem történt. Ennyit a pénzügyi támogatás esélyeiről...

- Talán másfajta változás ment végbe - mondtam reménykedve.

- Nem. - Bob egyik pillanatról a másikra változó kedélye épp búskomorságba váltott. - Semmi sem változott. Az égvilágon semmi. Ebben pontosan olyan biztos vagyok, mint hogy a nevem Trebor H. Tra.

IASF 1/87

(Galamb Zoltán)